

Dudak Ölümü

— marcel · 12 Temmuz 2014

Kabus mavisini bir uyanışsızdan iyi olmasın, ya da iyi olmasını gözlerinizden öperler işveli terim düşerken dahi, en mağdur imgelerim neticede iyi kalpli bir antrakt hayatı olsun torba dolsun diye tıktırılmış hayaller derisini yemem, yemedim de hiç ayıklarsanız bakarım tadına, hatta en uzaktan en lezzetli kısmı gözleri, anımsıyorum yüreğimin artığı, anımsayamıyorum öpüp kaçan, gamsız meczup bana mı benziyor ben / ben kötü bir adamım! tutuklayın beni!

o sularda neredeydim öyle mi yedi katlı bir kuyu inşası bol bol karanlıkla sıvayan ve sıvasında biraz ar kurcalanmış bir kaç içi geçmiş aşk birkaç kendini bilmez hüzün diyorum ki : ortada kuyu var yandan ağla!

Kardeş, kaybettiklerimiz buradan geçer mi? çok oldu bekleyeli yüz gece bir gündüz daha kaç ölüm bekleriz ki...

artık kaç bin yaşındaysa bu özlem beli bükülmüş ve ağzında yeni doğmuş bir gül zannedersiniz ki canı yanıyor canı yanıyor zannedersiniz, sanki canlı gibi oysa, yoktan daha da önce yoktu

inceden bir sızı, en güzel rüyamı kandırıp yapışıyor sırtıma pembe kanatlı bir tahrir böceği yapma, yapma! ruhum kaşınıyor

yapma, uyanmam bir daha sana!
alacağın olsun, alacağımız olsun,
bu son olsun!
ki sondan bir önceki mutluluktur
en son ağrım.

ölüm mü daha karanlık
karanlık mı daha ölüm

ben buraları bir yerden hatırlıyorum
ben daha önce geçtim bu şiirlerden
okudum o yeni yetme ahitleri
siz söylemeyin, ben çığnerim o güzelim itirafları :
dudak ölümüm gerçekleşti
biliorum artık öpemem o soyunuk kalpleri...

Oktay Coşar